

войска. Омаръ искалъ отъ него само да донесе кол-
ко-то може по-вече плячка. На Амру се заръчало да
не влиза съ войска-та върхъ областта, ами да се
върне назадъ, ала той непослушлъ тая заповѣдъ.
Той се договори съ жители-тъ на Египетъ; разби
гръцка-та войска и спомогнатъ съ нови сили, които
му пратилъ Омаръ, съвсемъ отцѣпилъ Египетъ отъ
Християнски-тъ области. Най-добри-тъ земи на Ви-
затантя: Сирия, Египетъ и сичка севѣрна Африка —
земя, която нѣкога-си играла таквази важна рола въ
история-та на християнство-то — сичко туй се пре-
дало въ ржце-тъ на Мохамеданци-тъ. Ерусалимъ, Ан-
тиохия, Александрия и Картагена — градове, дѣто
се образувало християнство-то и дѣто първи пжтъ то
поби врѣхъ надъ езичество-то и юдейството — бѣхъ
принудени да пуснатъ помежду си едни таквизи смѣ-
ли хора. За вѣрванъе е, че вѣра-та на Азиятски-тъ
и Африкански-тъ Християни трѣбаше отъ туй много
да ослабне — както и наистина стана. Хиляди-хи-
ляди приемали иеляма (мохамеданство-то) само да не
плащатъ давнина. Омаръ освояваше-тъ Византий-
ски-тъ области, борилъ се въ сжшто-то време и съ
Персия, която така сжшто преминала въ ржце-тъ на
Аравитени-тъ. Но Персийци-тъ се държали юнашки.
Цѣли области, покорени отъ Аравитени-тъ, изново се
повдигали и до толкози се осилвали, штото Аравите-
ни-тъ били принудени изново да ги покоряватъ. Так-
вози подобно нѣшто не се случвало у Византийски-
тъ области; тѣ се покорили сички отведнажъ и послѣ
не предприемали вече ништо.